

и „оправдават“ (от позицията на силните в момента) необходимостта и естествеността на подобна „гетоизация“ на човечеството в дадени страни, на цели държави, общества, региони и континенти. Плурализмът на постмодерното глобалистично мислене не само не възразява, но и приема като нещо нормално едновременното наличие на диаметрално противоположни поселения – цъфтящи и проспериращи мегаполиси и дистанцирани извън, покрай или дори в тях гета. Той не роптае и срещу едновременната разновременност на историческата сензитивност спрямо пулса на Времето, която е присъща на капитолия и провинцията, на мегаполиса и гетото, на центъра и периферията. Тъй че „гетоизацията“ няма само дефинитивно цигански адрес, днес тя все повече се превръща в общочовешки съдбовен проблем. От неговото решение зависят новите исторически координати и йерархии на различните етнични, културни и др. личности и другости.

Загадъчната ромска симпатия към цирка

Във връзка с изследванията ми за циганите години наред редовно съм посещавал онези пунктове в социалното пространство, които са фокусирали по своему интереса и вниманието на ромите с развиващи се в тях събития. Един такъв специфичен пункт, свързан с културните потребности и интереси, с развлекателността на циганската душа, безспорно е **цирковото представление**. Провеждал съм доста разговори преди, в антракта и след различни спектакли на наши и чуждестранни циркови трупи с циганския „сегмент“ от публиката. На въпроса ми какво най-много харесват в цирковото изкуство, което като че ли най-много им импонира, ромите са давали много и различни отговори. Но всички те в своето многообразие могат да бъдат сведени до няколко основни неща: „Всичко ни харесва, щото има разнообразие, музика, танци, дресура на всякакви животни. Хубаво е да гледаш колко пъргави, ловки, гъвкави, изобретателни, смели и темпераментни са рискуващите артисти. И те са като нас циганите!“

Трябва да отбележа, че в пределите на масовото съзнание цирковото изкуство, независимо от обстоятелството, че се радва на ши-